

Stendhal ani Lucien tedy nemohou přijmout demokracii, „přiliř drsnou pro jejich jemnocit“ – režim, ve kterm, na rozdíl od Ameriky, u lidí nerozhoduje jejich „váha, ale množství“. Pokaždé, když, jeden jako druh, sn o tom, že překonají Atlantik, jsou přesvědčeni, že by tam řili uprostřed spravedlivých a svrchovan rozumných lidí. Vzápětí ale předjímá nudu, která by je ovládla ve společnosti postrdjící vytřibenost i přízeň druhých. Pro oba by bylo ideln snubit republikánského ducha jejich doby s monarchickmi mravy předchozího věku. Jelikoř je vřak takov svazek neprovediteln, nezbývá jim nic jiného, než se pokusit před světem uniknout.

Stendhal ani jeho hrdina se tak nemohou dobrat středn cesty – Lucien miluje lid a nerad se s ním stk; m srdce republikána a tento Brutus poklonkuje v salonech legitimist; zbořňuje Napoleona a přitom má odpor k despotismu; je demokratem, kterému by se protivilo řít v americk plytkosti; je rozpolcenou bytostí, která stále nemůže dosáhnout vyrovnanosti a nadto jeřt nenávidí faleřnou vyrovnanost burřoazn monarchie.

Nepřesnost jen v komentáři 2, velmi pkn A-